

Составны сж, когато нѣкое отъ времената изрича числата и лицата съ двѣ и три думы; като: *училъ съмь, училъ бѣхъ, училъ съмь былъ, ще бждж училъ, и пр.*

Несоставны или *просты* сж сичкытъ, които са изричатъ само съ една дума: *учъ, учахъ, учихъ, учи!* и пр.

Личны са наричатъ глаголытъ, които са употребяватъ и въ тритѣ лица и въ двѣтъ числа въ сѣко време. Напротивъ —

Безличны или *третеличны* сж оиъзи, които са употребяватъ само въ 3-то лице единствено число; като: *вамі, гърмі, трѣщій, свѣтка са, пада са, прилича, трѣба,* и др. т.

108. — Личнытъ глаголы въ българския языкъ нѣкога са употребяватъ само въ 3-то лице на времената си, придружено отъ д. п. на личнытъ мѣстоименія (*ми, му, ѝ, имъ*) и отъ възвратното (*са*), и показватъ желаніе, воля за нѣкое дѣйствиіе или състояніе; като: *чете ми са, спи ми са, пѣе ми са, ревни му са, ще имъ са.* Въ този случай тѣ може да са нарежтъ *мѣстоименны* глаголы.

Бѣлѣжка. — Въ спрѣженіето на глаголытъ понеже за составнытъ времена ставатъ нужны съществителныя глаголь *сѣмъ* и причастіето за туй преди изложеніето на спрѣженіята, трѣба да видимъ този глаголь и въ двата му вида, и да кажемъ що е причастіе.

ЗА ПРИЧАСТІЕТО.

109. — *Причастіето* е прилагателно име, произведено отъ глаголь, и показва дѣйствиіе или състояніе на предмѣта. (В. една *Бѣлѣжка* на § 56 и друга на § 95.)

110. — Причастія на българския языкъ има двѣ за прешедшитъ времена: едно *дѣйствително* и друго *страдателно*. Първото окончава на *лъ, ла, ло*; второто — на